

in dan in je hrepenel po njem. Za Les ga ponese in ga skrije in se igra z njim, kadar ga ne bo videl nihče . . . Ej, Jožko, ti neumni zajček — ti pa bežiš in misliš, da gre medved za tabo in te hoče. Pa je bil le Mihec — hudobni Mihec, ki ti je ukradel železnico in je zbežal z njo za Les.

Saj pravim, ti neumni zajček Jožko ! . . .

* * *

Prišel je Jožko domov, in tudi muc je prišel domov. A Jožko je skoraj jokal; muc pa je lizal zadovoljno svoje tačice. Letel je bil za miško in jo je tudi ujel tam v visoki koruzi. Pogostil se je z njo in je bil zadovoljen in vesel.

»O, muc, ali je bil medved?« ga je nagovoril Jožko. »Oj, ali si se ustrašil volka tam v visoki koruzi?«

A muc ni odgovoril. Skočil je s klopi in je izginil v veži. Žalosten je bil Jožko in je mislil na svojo železnico. Šele tretji dan je šel na travnik, ko je videl tudi sosedove tam. Toda železnice, njegove lepe železnice ni bilo več tam! Mravlje so hodile tam peš po rovu in prenašale svoj plen, in tuintam je skočila kobilica preko rova.

»O, moja železnica ! . . . Odnese! jo je medved — volk jo je raztrgal,« je vzdihoval Jožko in je jokal za svojo lepo železnico.

A takrat je sedel za Lesom Mihec. Izpeljal med peskom tir, in vlak je drdral po njem. Bil je bogato obložen z lesom in se je lepo pomikal naprej . . . Samotno je bilo za Lesom, in zato ni mogel nihče videti Mihca in železnice in povedati Jožku, kam je odnesel medved njegov vlak.

Samoten je ostal breg na Slivarjevem travniku. Še danes lezejo mravlje in murni med travo, še danes se plazi polž tam in je ves nejevoljen, zakaj ni napravil Jožko železnice. A kaj, ko je Jožko zajček, tak zajček ! . . .

Jož. Vandot.

Na potu.

Pelje cesta v daljni kraj,
cesto greje solnce vroče;
potnik čelo si otrè, —
ni je sence, ni je kože . . .

Dih noben ne zapihlja,
nič oblakov ni na nebu;
potniku je žalostno,
kakor šel bi kam k pogrebu.

Saj še ptičic ni nikjer,
da bi pesmico zapele, —
daleč je domača vas,
daleč ptičice vesele . . .

A. P. Grigorjev.

